

Illustreret Familienblad.

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 39.

Illustreret Familienblad
udkommer hver Uge og koster 1 Dollar
pr. Aar, ufravigelig i Forud

Den 30te September 1893.

Illustreret Familienblad
efstøbet af C. Wulfsberg,
Decorah, Iowa.

7de Aarg.

Dr. Fridtjof Nansen.

Til
Dr. Fridtjof Nansen.

Nu skummer Havets Bølger
Om dit Polarskibs Stavn,
Hvisker, imens de følger,
Stille, hvad Hjertet dølger:
Norges, dit Hjemlands, Navn.

Alle de dyre Minder
Samler sig til Farvel,
Men, imens Landet svinder
Knyttes det Baand, der binder,
Fastere i din Sjæl.

Norge med Moderstemme
Hilser sin kjække Søn,
Hun vil ham aldrig glemme,
Frede hans Plads herhjemme,
Virke hans Seiers Løn.

* * *

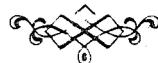
Mod Nord! Mod Nord!
For at finde en Grav eller holde sit Ord,
Derfor Skibet han døbte saa ligetil „Fram“
Det er Navn, der er Malm i, det lignede ham.

Mod Nord! Mod Nord!
Et prægtigt Værn har han med ombord,
Alle de Tusinders Ønsker slaar
Om ham den fagreste Vagt han faar.

Mod Nord! Mod Nord!
Ifra Hjem og Slægt, ifra Fosterjord
Mod ukjendte Egne; — frygt ei for ham,
Vort Norges Fridtjof paa Skibet „Fram“.

Mod Nord! Mod Nord!
Tag Hilsen med ifra Fjeld og Fjord.
Det fagre Land, der synker i Hav,
Er værd den Kjærlighed, Du det gav.

Georg Smidt.

Solveig.

17

Annette Sjöle.

(Eftertryk forbydes.)

Sra Legepladsen foran Bygdens store, rød-malede Skolehus lyder en ustandselig Hujen, Skrigen og Skraal af glade Barnestemmer, som nu i fuldt Mon tager igjen, hvad de forsmte af Liv og Lyst derinde i den kvalme Skolestue, hvor den gamle Lærer anstrængte sig til det yderste for at holde Opmærksomheden oppe hos den døstige Børneskole, medens han selv tørrede Sveden af Panden og lønligt tællede Minutterne til, at Fristarteret skulde slaa.

Endelig kommanderede han med høj, lydende Stemme: „Læg Bøgerne ordentlig sammen, Børn, og gæk smukt og roligt ud, saa skal Dere for medelst den store Barmen saa Halvtimen fri.“

I et Nu blev Bordene ryddet, medens Smæld paa Smæld lød fra de smaa Skuffer, hvor Bøgerne med skyndsom Fær blev puttet ned, og i undertrykte Glædesraab rullede hele Mængden ud igennem Døren for derude paa den store, prægtige Legeplads at give sin overstrømmende Glæde Udtryk i vilde Høj og Krumspring.

Snart samlede man sig Gruppevis, og Legen begyndte.

Smaa pigerne fik det travlt med sine Huster, og mellem de høje, slanke, styggefulde Birke træer var den voldsomme Luftsejlsads snart i fuld Gang.

Under Boldkastningen kom nogle Gutter op i en ivrig Trætte, og i Hidsigheden sendte en smuk, mørkhaaret, opløben Gut et velrettet Slag mod en liden lafet Krabat, som med sin skarpe Tunge paa det dybeste havde faaret den selbevidste Harald, der var vant til at være den dominerende i Legen.

Med vilde Hyl styrkede den lille Angrebne mod sin overlegne Modstander og begyndte at bearbejde ham med Fodspark og Nævelag, medens han i sin voldsomme Ophidselse ikke kjendte Smerten i den store Bule, Boldkastet havde mærket hans Pande med.

Harald asparerede den hidstige Guts Slag med en haanlig, irriterende Latter, men da Gutten tillige begyndte at overfælde baade Harald og hans Fader, blev Legen ham for drøj; purpurrod af Brede slog han nu til det opbidende Barns for saa faare Pande, og med et Smertesbrøl styrkede den Lille til Jorden.

Da faldt et velrettet Slag paa Haralds eget Dre, og en lys, slank, velvoksen Gut stillede sig med lynende Dine lige mod ham og jagde med dirrende Stemme: „Derjom Du bare slaar en Gang til, skal Du saa med mig at bestille, Harald Sandberg.“

Gnistrende af Brede spyttede Harald i Næven og raabte: „Kom an, din Skøjersant!“

Og saa røg han lig en kamplysten Hane paa Trygve, som værgede sig tappert.

Kampen blev mere og mere hed, og snart rullede de, smidige som Rætte, omkring, medens snart den ene, snart den anden havde Overtaget.

Nu saa det ud, som om Trygve skulde blive Sejrherr, med Knæet paa Haralds Bryst holdt han ham fast, medens Gutteklungen omkring raabte: „Det var godt gjort, Trygve, giv ham bare en ordentlig Overhaling Du — den Krjant!“

Da rev den rasende, underkuede Gut sig med en voldsom Anstrængelse løs fra det faste Pres, og nu syntes Sejren ham vis.

Men da styrkede en liden Pige med slagrende Lokker frem, greb med sine smaa Fingre faste Tag i Haralds krusede Haar og luggede og sled, saa han med et Smertesbrøl slap sin Modstander.

„Din nederdrægtige Tentunge!“ skreg han — men i samme Stund kaldte Læreren med Tordenstemme paa Børnene, som nu sløbende og med lange Anfigter indtog sine Pladse.

Det var en trykkende Taushed.

Med tæt sammenpresede Læber stod Læreren deroppe paa Kathederet og lod Blikket langsomt glide henover Børneskolen, medens de Skyldbevidste hang med Hovedet og ikke turde løfte Blikket op.

Enhver vidste, at Regnskabsets Time var kommen, og Børnene stak Hovederne tiffende og hvissende sammen og sendte Kammeraterne medlidende Blikke; enkelte saa skadetro hen mod Harald og gottede sig

over, at nu fik vel endelig engang han ogsaa Rundjuling.

Harald var Søn af Bygdens rigeste Mand, og enhver vidste, at han var sin Faders Djesten, og at han frit og uhindret fik drive sit Spil i Hjemmet; enhver vidste ogsaa, at den, der vovede sig Sønnen for nær, fik ogsaa — om det end gik stille og ligesom uformærket — med Faderen at bestille; thi han havde stor Indflydelse i alle Bygdens Indretninger og Gjøremaal, og det var ikke netop den behageligste Følelse at vide Thor Sandbergs Blik strengt rettet mod sig.

Levende under denne Indflydelse havde ogsaa den gamle Lærer seet gennem Fingre med den opvakte Guts kaade Streger i Skolelivet og fejgt holdt tilbage den Tugtelse, som han med inderlig Hjertens Lyst skulde tilbøjet Harald, om ikke Faderen altid havde staaet bag den overmodige Gut.

Nu begyndte Krydsforhøret, men Læreren, som fra Vinduet havde seet Trygves velrettede Slag og intet vidste om det foregaaende, overhorte den egentlige Aarsag til Trygves hidstige Fremfærd.

Endelig sagde han:

„Du, Trygve, som slog først, faar blive igjen, naar de andre gaar — og Du, Harald, faar nok lære at beherske Sinnet dit nu, Du er blevet sliig en stor Gut, Du faar lære at forstaa, at det bare styrter Dig ind i Wildskab og Fordærvelse det“ — Stemmen dirrede saa underligt — „og Du, vesle Solveig, som var saa uskyldig hidst, gaar vakkert bort i Stamfogen med Dig“ — sluttede han med strengt Blik, medens den lille Pige højt hulltende og med højet Hoved slæbte sig hen til den ydmygende Plads.

Saa tog han Brillerne af og begyndte febrilsk og med rystende Hænder at gnide dem med det røde Lommetørklæde, og den hele Skikkelse vidnede om, at han befandt sig i et indre Sindsoprør, som han af al Magt søgte at betvinge.

Alle vidste, hvad det betød at blive igjen hos Læreren, efterat Skoletiden var sluttet, og det var første Gang, at dette hændte Trygve, som var afholdt af alle sine Kammerater for sit venlige Sindelag og sin Redebonhed til at hjælpe, hvor det behøvedes, derfor hørtes nu en misfornøjet Summen i Børneskolen, medens Trygve hang med Hovedet.

Men Harald sad skjodesløst paa Bænken med Albuerne paa Bordet og støttede Hovedet i begge Hænderne, medens han triumferende mødte de mange bebrejvende Blikke, som veltalende nok var rettet mod ham.

— Religionstimen var snart slut. Med nidkjært Alvor havde Læreren idag særlig dvælet ved den femte Bøn.

Han var selv saa nedtrykt, den gamle Mand, træt og udfødt som han var af sin lange, møjsfulde Livsgjerning, og idet han lagde Ordet i de Unge's Mund og søgte at indprente i de bløde Barnehjerner, hvilken Betsignelse der vilde følge dem paa Livsvandringen, om de i de unge Aar lærte at bese sit Sind i Lydighed og Taalmodighed, kjendte han sig selv i denne Stund saa elendig, ret et Kov for saa mange mod hinanden stridende Tanker.

Netop i denne Time havde han just holdt Kjød for sin Arm, ja det var kommen saa vidt med ham, at han ved at handle efter Skimmiet vilde straffe Trygve, fordi den kjække Gut havde udført, hvad han selv manglede Mod til, medens han istedetfor ved retfærdig Tugtelse at hævne den netop nu støttede Haralds naturlige Hovmod.

„Gud være mig gamle, skrøbelige Menneſte naadig!“ sukede det dybt inde i hans egen Barm, medens han formanede de Unge.

„Efter Eders Fiender, velsigner dem, som forbander Eder, gjører dem godt, som hader Eder og beder for dem, som overfalder og forfølger Eder, paa det I maa worde Eders Faders Børn, som er i Him-melen,“ læste Trygve med høj, klar Stemme og med de store blaa, ærlige Dine tillidsfuldt fæstet paa sin Lærer.

„Ja Gud hjælpe Dere alle, kjære Barna mine, til Ydmyghed og Kjærlighed i Sind og Tanker, saa Dere kan leve i Fred og Samdrægtighed med deres Medmenneſter og aldrig formedelst et ondt og hevn-gjerrigt Sind astedkomme Trætte og Slagsmaal, som er en Satans Yngel og bare fører ind i Fordærvelsen. — Og nu, vesle Solveig, faar Du komme og jætte Dig, medens vi holder Bøn.“

Saa fræg den lille stamfulde, forgrædte Pige sig hen paa sin Plads og snart tonede det med klare Barnestemmer:

„Frygt, mit Barn, den sande Gud“

Med tilbagekastet Hoved og med de brune Dine fæstet paa sin Lærer sang Harald af fuld Hals, saa hans skønne, rene Stemme hørtes over alle, medens han tænkte paa, hvilken udmærket Stemme han havde, og hvor højt han i Grundten stod over alle de andre Børn her. — Det var ogsaa paatide at komme ud af denne tarvelige Amustole nu og saa begynde at læse sammen med Præstens og Sorenstrevens Børn. Om et Par Uger begyndte Sommerferien, og da skulde han sige dette kjædelige Sted Farvel for bestandig.

Trygve, som var lidt yngre end Harald, havde ogsaa god Stemme, men i Begyndelsen var hans Sang neppe hørkelig.

Han følte sig saa stamfuld og bedrøvet. Idag havde han for første Gang for virkelig Alvor øvet Slagsmaal mod en Kammerat, og idag skulde han for første Gang saa korporlig Tugt af sin Lærer, han, som før knapt havde faaet Frettesjættelse.

Og — det var det værste af altsammen — idag skulde han komme hjem til Forældrene med denne Sorg og Skam.

Men saa faldt hans Blik paa den lille mishandlede Gut, som sad saa bleg og ynkelig der paa Bænken med sin ophovne Pande, og saa tænkte han, at han kunde have Mod til at gjort det samme op igjen for den Sags Skyld, for Harald trængte jaadelig det og mere til.

Saa sang de:

„Beder vor i Himlen er,
Helligt worde dit Navn her.“

og da syntes Trygve at se Moderens alt orlige, bedrøvede Blik rettet paa sig, og saa bøjede han stamfuld baade Hoved og Hjerter, medens Laare efter Laare trillede nedad hans friske, runde Barmkinder.

Endelig forlod alle de andre Børn Skolestuen — tyst og stille, næsten som ved en Begravelse — medens man sendte lange Blikke mod det højt bøjede gulløkkede Hoved derborte paa Bænken.

Saa kom Læreren og lagde stille sin Haand paa Trygves Skulder.

Trygve hævdede Hovedet og mødte det Blik, som saa forunderlig alvorligt og mildt var fæstet paa ham.

„Det bedrøver mig, Trygve, ja det gjør det —“
„Du gjør bare din Pligt, Du — jeg slog Harald.“

„Jeg vil ikke slaa Dig, Gutten min, jeg vil ikke det —“ og han lagde sin knoklede Haand paa Guttens Hoved, „men Du skulde holde Dig mere tilbøns med Harald, Dere er Naboe, og han er ja overordentlig hidst, naar noget gaar ham imod. — Han taaler ikke stort af Dig, Trygve.“

„Ne — j — fordi, fordi det er bare mig, som tør sige ham imod og fortælle ham, hvad Slags Kar han er.“

Der lagde sig en Skygge over den Gamles Ansigt, og med strengere Stemme sagde han: „Men det skaar ikke til Dig at tugte ham eller nogen anden. Du faar drage Dig til Minde, at Harald har ingen Moder han, stakkels Gut, til at rettede sig naar han farer vild, bare en Fader, som fører han i alt og skjæmmer bort de gode Gaver, Vorherre har nedlagt i Gutten. — Men Du, Barnet mit, bliver undervist i alt, som er ret og godt i Hjemmet dit; og vogt Dig, Trygve, vogt Dig, at Du ikke tænker for højt om Dig selv — det er saa mange Snarer for den Unge — og — for den Gamle med.“

Trygve stod med fæstet Hoved foran sin Lærer, medens Tankerne arbejdede inde i hans Barm.

Saa hævdede han frimodig Blikket: „Det er nok bedst, Du bruger Spanstøvret alligevel, for jeg —“

„Vil Du saa gjerne have Tuling da Gut?“ afbrød den Gamle med et Smil om de tynde Læber.

„Na nej, det var vel kanſte ikke saa morsomt det heller, men saa tror nu alle de andre det allige vel — og — og —“

„Og saa vil Du kanſte ikke stufte dem: — hvad? — Na — lad Du bare hele Verden tro, hvad den vil, Trygve. — For en Gangs Skyld kan du ogsaa den gamle Læreren din gaa fra sit Ord. — Tro mig, kjære Barnet mit, det er tungt nok for en Lærer ogsaa, han har mangen en tung Stund, Du.“

„Ja, det tror jeg saa inderlig gjerne,“ svarede Trygve og betragtede grundende den gamle, bøjede Mand med sit dybe, aabne Barneblik.

„Dg saa i Guds Navn, Barn, faar Du gaa hjem til Fader og Moder og ikke oftere befatte Dig med at slaas og yppe Klammeri.“

„Nej, det skal jeg nok gjerne love Dig,“ svarede Trygve og kjendte det varme Tryk af sin kjære gamle Lærers Haand.

Det gif saa glat og let hjemover, som havde han Vinger at flyve med.

Han fik ikke Brygl alligevel!

Det ordentlig jubledede inde i ham, da han pillede forbi Flokke af Børn, der gif Sneglegang hjemover og passerede om Dagens Hændelser. De Ustikkelige, som var vant til at faa korporlig Straf, gøttede sig over, at ogsaa den eksemplariske Trygve kunde løbe løbsk og blive Syndebukken — det kunde være noget at sætte frem for Fader og Moder det — medens andre havde et mere medfølsomt Hjerte for Kammeraten.

Men alle saa de forundret efter ham, da han løb forbi blot fornøjet nikkende til dem.

Rigtig en snurrig Kar ogsaa! sig plejede ikke netop andre at te sig efter at have været i Gamlingens Klør, for han lagde sandelig ikke Fingrene imellem!

Da Trygve kom ind i et Granholt, sprang en liden Pige op fra Stenen, hvorpaa hun taalmodig havde oppebiet hans Ankomst.

De var gode Venner disse to — Nabobørn — og fulgtes altid til og fra Skolen.

Solveigs Forældre var sorgløse for sin lille Pige, naar Trygve havde hende under sin Beskyttelse.

Med bedrøvet Blik tog hun hans Haand mellem sine smaa Fingre, og saa hvistede hun:

„Gjorde det svært ondt, Trygve?“

„Ja, ikke saa værst.“

„Jeg har grædt sig for Dig jeg, aa, hvor jeg syntes strækkelig Synd paa Dig!“

„Ikke Filla Synd paa mig heller!“

„Men kjære Dig, hvorfor ler Du sig? de andre plejer saamen at graate de, naar de har faaet Ris.“

„Hyt Jan! det skulde rigtig være noget at graate for. — Forresten kan jeg gjerne sige Dig, at jeg ikke har smagt Ris heller — men om saa havde været, skulde jeg vist ikke givet mig til og tute efterpaa, det er skraasikkert ogsaa det.“

„Har — har Du ikke!“

„Nej, hører Du, Du behøver da vel ikke at tabe Bøtten for det. Forresten skal jeg sige Dig en Ting jeg, Solveig, jeg tror, Gamlingen likte, at jeg havde givet Harald denne Overhaling. — Han tør ikke selv, ser Du.“

„Tør han ikke — siger Du?“

„Nej da, men forresten er Du for liden til at hønne Dig paa sligt noget Du, Solveig.“

„Ja, jeg er slet ikke liden, skal jeg sige Dig, jeg er over otte Aar jeg! — og saa kan jeg fortælle Dig det, at Du havde faaet rigtig Storbank af Harald idag Du, dersom ikke hun, som er for liden, havde hjulpet Dig. — Nu ved Du det og —“ og hun kastede saa selvbevidst med den lille Rakken sin.

„Ja, Solveig, nu er Du fint — det er svært, hvor Du er hidsig, det sagde Læreren ogsaa idag. Jeg skulde nok klart mig uden din Hjælp ogsaa.“

„Det kunde Du gladelig gjort for mig —“

„Forresten var det svært snilt af Dig, Solveig“ — og nu bemægtigede han sig den lille tilbagestrukne Haand — „og Du skal have Tak, fordi Du havde villen til at hjælpe mig. Du kan nok tro, det gif mig, da Du stod i Skamkrogen — det var for min Skyld det.“

„Ja, det var det rigtigt nok. — Forresten er jeg glad alligevel, fordi jeg luggede Harald, han har saa lidt lugget mig.“

„Men det var nok ikke rigtig af Dig alligevel. Det staaer ikke til os Smaa at tugte, ser Du, Solveig, for det sagde Læreren ogsaa idag, og jeg er tre Aar ældre jeg end Du. Naturligvis skulde ikke jeg heller slaaet Harald, ser Du; men saa er han saa forfærdelig overmodig, og saa frygtelig voldsom, naar han bliver fint!“

„Som om Du ikke var fint nok selv, Far.“

„Ja jo, det skal indrømmes, det var forresten ikke saa rart, at han blev fint paa mig idag — men han er ofte fint paa mig — især naar vi tre leger alene, ved Du.“

„Han taaler ikke, at Du kan Læserne dine bedre end han, ser Du, han, som er næsten et Aar ældre end Du; men saa bryder han sig ikke om at lære

dem heller, for det er saa frygteligt kjedsommeligt, siger han.“

„Dg saa liker han vel ikke, at Du og jeg er saa gode Venner, Solveig.“

„Nej da, han liker slet ikke, at vi to holder sammen, kan Du skjønne; vi skal naturligvis føje os affurat efter ham i et og alt, forstaar Du.“

„Dg saa er det vel fordi, at jeg er fattig, og han rig,“ sagde Trygve, som gif og fulgte sin egen Lantegang.

„Nej, Du er slet ikke fattig, Trygve, jeg forstaar ikke, at Du saa ofte kan snakke om det, jeg, Du, som bestandig er saa pent klædt og som har sligt et pent Hjem. — Har Du hørt noget sligt noget Løv, Trygve!“

Dg hun nikkede saa bestemt og overbevisende med sit lille Hoved, medens hun holdt taktfaste Skridt med sin Ven og slængte saa kjæft deres sammenlagte Hænder frem og tilbage.

„Men jeg er nok simplere end Dere alligevel jeg, for det siger baade Fader og Moder, og naar Harald har rigtig Storselskab, saa er ikke jeg blandt de Indbudne, ved Du; da er nok Trygve Halvorjen ikke god nok. Dg naar Du bare bliver større, Solveig, saa bliver jeg nok for simpel for Dig ogsaa.“

„Fy skamme Dig! Du er rigtig en styg Gut Trygve, som kan gaa og prate sig — ja det er Du rigtig nok — affurat, som Du ikke vidste, at Du er min aller — allerbedste Legekammerat!“

„Der staaer din Moder og ser efter Dig, Solveig, hun undres vel paa, hvorfor Du er blevet saa længe idag.“

— Da Trygve traadte ind i Hjemmet, sad Moderen borte ved Vinduet og spandt.

Hun løstede ikke, som hun plejede, Blikket glad mod sit eneste Barn, men blev sidende ivrig og ganske taus ved sit Arbejde.

„Goddag Mor! Har Dere spist Middag?“ — og Trygve saa længselsfuldt fra det afdækkede Bord hen mod Komfuren.

„Ja vi har nok det. Du faar finde Dig tilrette selv. Maden staaer inde i Stegeovnen.“

„Tak, Mor.“

Saa hentede han sin Mad frem og begyndte at spise med ungdommelig Appetit, medens han idelig skottede hen paa Moderen og undredes paa, hvad der var vejen med hende, som ellers altid var saa god og snil.

Men Koffehjulet drejede rundt og rundt, medens de hvide, gennemsigtige Uldtuller af de rappe Fingre hurtigt formedes til det fineste Garn, som i lystig Dans trillede om den susende Snelle.

„Mor!“

„Ja.“

„Du er saa forfærdelig taus. Er Du klein? Kanste bedrøvet?“

„Ja, der kan vel komme det, som lægger sig tungt over ens Sind.“

„Hvor er Fader?“

„Han er gaaet til Kværnhuset.“

„Hvorfor spiste Dere, før jeg kom, Mor?“

„Ja, naar vi er sultne, saa behøver vi vel ikke netop at vente paa Dig. Du kunde blevet længe, Du.“

„Jeg, Mor, som bestandig gaar lige hjem; det er nok andre det, som bliver længe, som holder Legen gaaende timevis, før de gaar hjem. Forresten kan Du skjønne, Dere ikke behøver at vente med Maden paa mig, Mor; Du har bare sagt det selv, ved Du, at Dere ikke spiser, før jeg kommer hjem.“

„Nej, naar vi venter paa at faa hjem en liden snil Gut saa — Hans og Lisbet var indom her for at faa lidt Vand, og de havde nok mere Hast med at komme hjem de, end Du havde idag.“

„Ja, Mor, nu forstaar jeg!“

„Ja, det er vel ikke saa vanskeligt det, tænker jeg.“

Nu højede han Hovedet og læste sin Bordbøn, medens Moderen skottede bort paa ham.

„Tak for Maden, Mor!“

Men det var forfærdeligt saa travlt, som hun havde det med den Koffen — og sig som den larmede ogsaa! At hun ikke kunde slutte med den Spindingen og idetmindste sige et Ord til ham.

Endelig rejste han sig, men det gif saa sørgelig smaamt at komme bortover Gulvet og hen til hende.

Nu stod han bag hendes Stol — kunde hun ikke idetmindste vende lidt paa Hovedet og se paa ham?

Saa lagde han Haanden paa hendes Skulder. Hun drejede uroffelig Hjulet rundt og rundt.

„Vær ikke fint paa mig, Mor; jeg skal aldrig, aldrig gjøre noget sligt noget mere.“

„Hvorfor skulde Du gjøre os denne Sorg, Barn?“

Nu var Koffen standset, og hun saa ham fast og forskende ind i Djet.

„Jeg kunde ikke for det — det kom sig med en eneste Gang over mig. — Jeg blev saa fint, Mor.“

„Ja, det kan jeg nok skjønne, men saa ved Du, det er netop da, det gjælder at styre Sinnet sit.“

Han hang saa sørgelig med Hovedet.

„Men nu faar Du fortælle det alt sammen til Moder, og saa faar vi sammen bede Herren om, at han vil forlade vor Skyld, som vi og forlade vore Skyldnere.“

Saa fortalte han uden Dmsvøb og Udsmykning alt sammen lige til sin Samtale med Læreren, medens Moderen for at lette ham Bekjendelsen sad og holdt hans Haand i sin.

Saa sagde Moderen: „Sommetider kan Du være baade hidsig og opfarende, Trygve, og jeg kan ikke noksom lægge Dig paa Sinde, hvor nødvendigt det er at kjæmpe mod det onde inde i sin egen Larm. Kjære Barnet mit, i denne syndefulde Verden er der saa mangt og meget, som vil møde Dig og som netop vil friste Breden og Hidsigheden til Udbrud, da gjælder det at vogte sig fra at fare paa sine Medmenester med Hug og Slag; — Du vilde tilsidt blive slaaet værst selv.“ Dg sagte og ømt strøg hun Haaret fra sit Barns høje, rene Pande og tørrede Lærerne bort, som tungt og tæt rullede nedad de runde Kinder.

Saa bad hun en enfoldig Bøn til Herren, at han altid vilde holde sin naadige stærke Haand beskyttende over hendes dyrebare Søn og høje hans Hjerte alt mere ind under sin Kjærligheds stærke Magt.

(Fort.)

Til Guds Ære.

Al Naturens Pragt,
Maanens Lys og Solens Flammer,
Som paa Himlens Bue brammer,
Hver en Tryllemagt,
Blomstens Duft og Jordens Fjelde,
Havets Drøn og Stormens Vælde,
Alle Himlens Stjernehaare —
Er til Herrens Ære.

Hjertet i vort Bryst,
Hver en Evne, os blev givet,
Hvad vi gjøre her i Livet,
Al vor Sjæle-Lyst,
Al vor Stræben, al vor Higen,
Al vor Virken, al vor Stigen —
Burde visseligen være
Til Vorherres Ære.

Lad da, milde Gud!
Os som dine Elskelige
Vandre frem imod dit Rige,
Smykket som din Brud.
Dan vort Hjerte til dit Tempel,
Præg os med dit eget Stempel,
Og lad alt, hvad vi begjære,
Være Dig til Ære.

Th. Larsen Underbjerg.

T. C. Jacobsen.

Henrik G. Blesking.

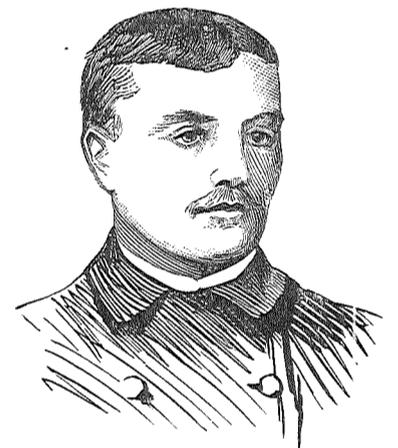
S. Scott Hansen.

Anton Amundsen.

Otto Sverdrup.

Lars Pettersen.

Hjalmar Johansen.

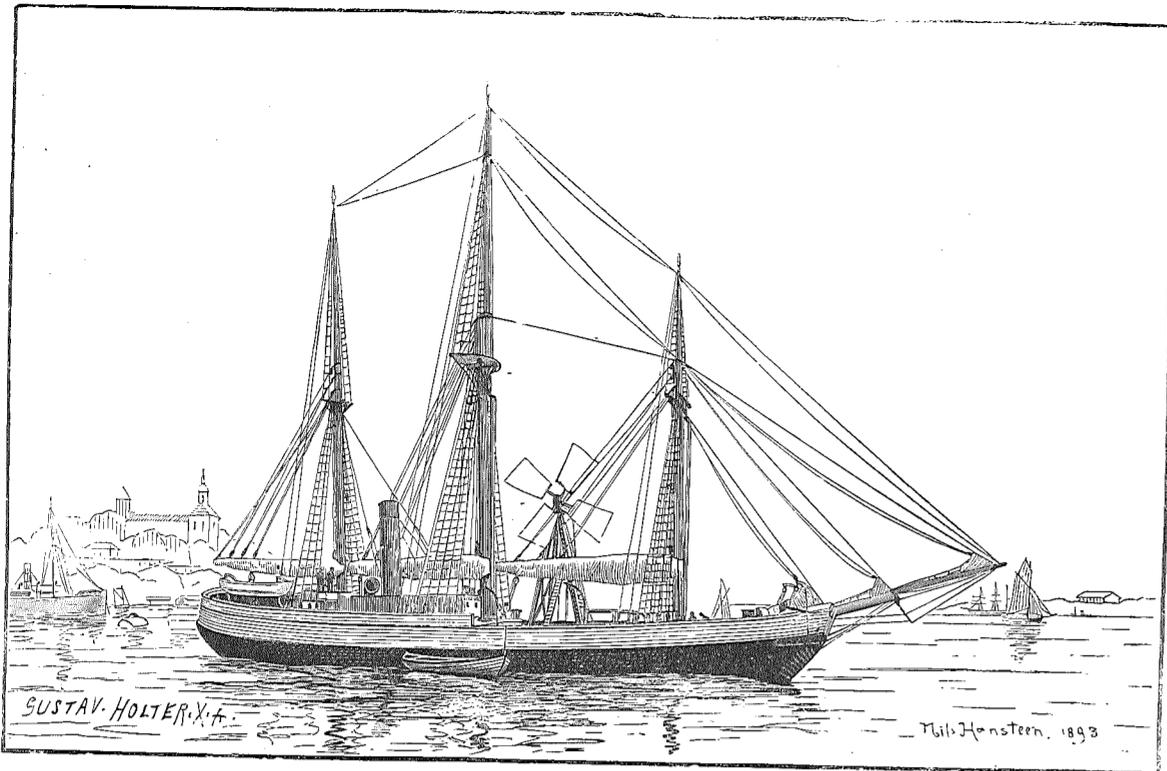

Adolf Juell.

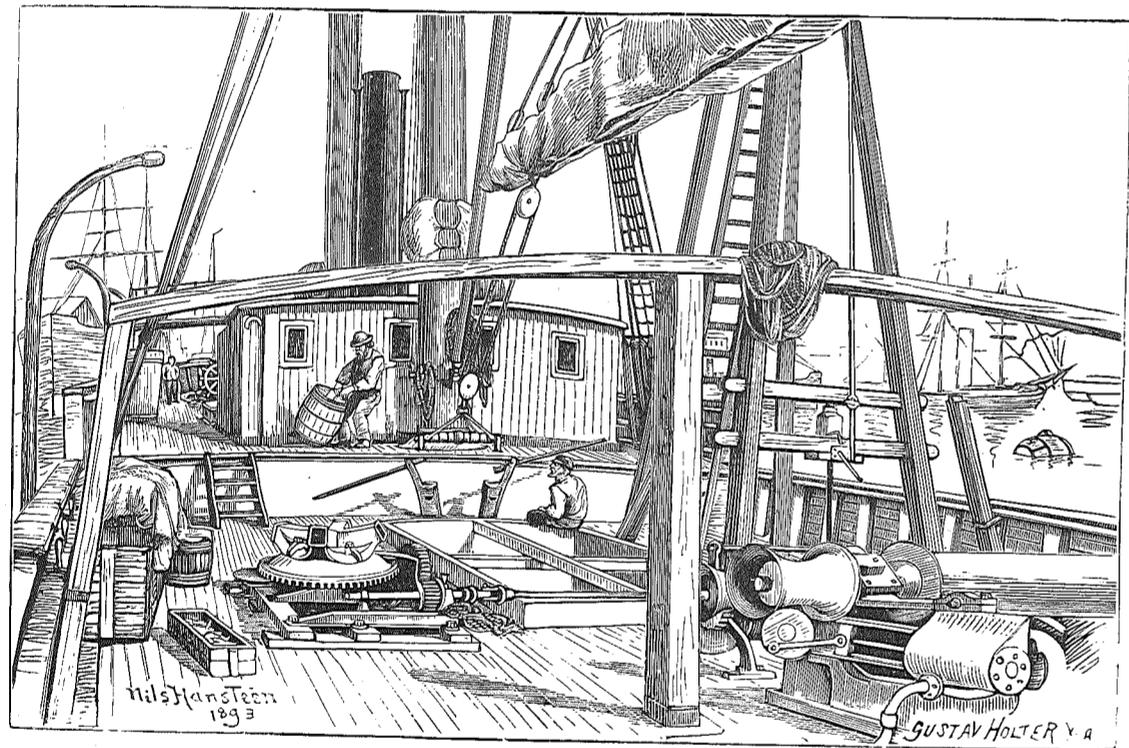

Peder L. Henriksen.

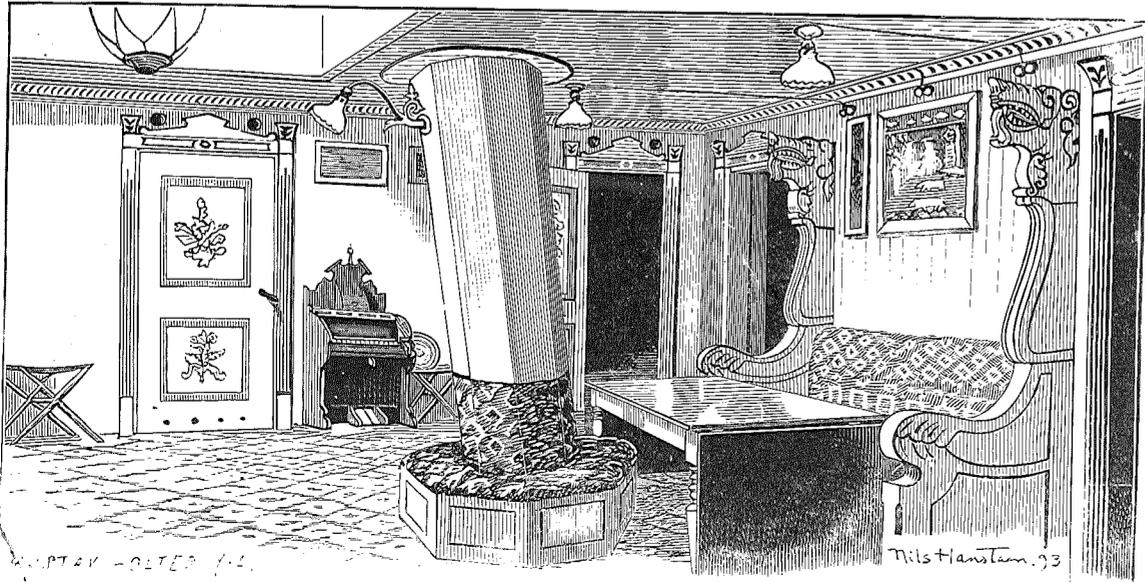
Deltagere i Polarekspeditionen.

Polarskibet „Fram“.

En Del af Dækket paa „Fram“.

Salonen paa „Fram“.

Polarskibet „Fram“ og dets Mænd.

Polarskibet „Fram“ udmærker sig just ikke, som Læseren vil se, ved sin Skjønhed, men det er jo heller ikke bygget med det Maal for Dje; nej, hvad der har været Hovedsagen har naturligvis været at faa det saa stærkt som muligt; thi det var jo ingen Lyktur, det her gjaldt, men en vovelig Færd, hvis heldige Udfald for en væsentlig Del vilde afhænge af Skibets Soliditet. „Fram“ er, som bekendt, bygget paa Collin Archers Værst og gik af Stabelen ifjor Høst.

Paa det Billede, der fremstiller en Del af Dækket, sees tilvenstre nogle kombinerede Landhjul; det er det Maskineri, hvormed det elektriske Lys skal frembringes, og 4 og 4 af Deltagerne skal i Mørketiden skiftes til at trække dette Maskineri, den saakaldte „Folkevandring“.

Salonen, der sees paa et andet Billede, er rigtig hyggelig, smukt udstyret og forsynet med elektrisk Lys og Orgel.

Da dette nedskrives har Dr. Nansen kun udtaget 9 Ledfagere, til hvis Billeder vi tillader os at benytte „Dagbladets“ Tekst.

Kaptein Otto Sverdrup. En liden, firaaaren Stikkelse med stridt, rødt Haar og Skæg, tæt i Bækst som en Tommerstok, stø i Gang og Holdning som en Nordfjordhest — saadan er Kaptein Sverdrup. En mere udpræget Nordmandstype kan man aldrig se.

Otto Neuman Sverdrup er født den 31te Oktober 1855 paa Gaarden Haarstad i Bindalen paa Helgeland. Han er af samme Slægt som Politikerne Sverdrup. Hans Fader, Ulrik Sverdrup, ejede nævnte Gaard samt større Skove. Hans Moder hed Petra Knoph.

Fra Barnsben af var der hos ham Lykt til at færdes omkring i Skov og Mark, ogsaa paa Ski om Vinteren. 10 Aar gammel fik han et Gevær, og med det flakkede han viden omkring.

Han blev undervist i sit Hjem af en Huslærer. Men at gaa Bogvejen tiltalte ham lidet, og saa gik han da istedet 17 Aar gammel tilhøs.

I 1878 tog han sin Styrmandseksamen i Kristiania.

Siden drog han saa i længere Tid som Styrmand med en norsk Skonnert. Denne Skonnert forliste — det er nu flere Aar siden — paa Skotlands Vestkyst, og allerede da beviste Sverdrup sin Koldblodighed. Ifølge andres Udsagn kan hans Fesindighed taltes for, at Mandskabet reddedes.

Senere førte Sverdrup Skonnert og derpaa et Dampskib som Kaptein.

Et Aar var han paa Bankfiske ved Nordlandskysten.

Saa begav det sig, at man i Gøteborg søgte en Mand til at føre en Nordenfjelds Undervandsbaad over til England. Der var udjat en større Sum som Lon for Overtagelsen af dette Hverv. Det lod dog ikke til, at nogen vovede. Da meldte Sverdrup sig. Men i sidste Øjeblik fik Afsenderen Betænkningsheder, og Baaden bukseredes over.

Sverdrups Fader havde imidlertid folgt sin Guard i Bindalen og flyttet til Gaarden Trana ved Stenfjær. Her opholdt Otto Sverdrup sig de sidste Aar, indtil han blev med paa Nansens Grønlandsfærd.

Den Klogskab og Sindighed, han udviste paa denne Færd, vil være i frist Erindring. Man erindre kun hans Nattevagt paa Isen!

Sverdrup blir den eneste af dem, der var med paa Nansens Grønlandsfærd, som tillige bliver med paa hans Nordpolsfærd.

T. C. Jacobsen. Født paa Tromsø den 29de Marts 1855.

Drog 16 Aar gammel tilhøs.

I 19-Aars Alderen tog han sin Eksamen, gik saa tilhøs igen, og i Lobet af et Par Aar for han med norske, engelske, tyske og amerikanske Skibe.

I den amerikanske Marine har han ogsaa gjort Tjeneste i nogen Tid.

2 Aar har han opholdt sig paa Ny-Zeland.

Da han saa kom hjem igjen, begyndte han med Fiskeri og Ekspeditionsfart.

I de sidste 7 Aar har han faret paa Ishavet, hvoraf de 4 som Skipper.

Jacobsen har to Gange faret med Prinsessen af Bourbon, første Gang med Prinsens Lyktutter, anden

Gang med hans Lystdamper. Fra Prinsen har han modtaget et smukt Gulduhr for sin vel udførte Tjeneste.

Jacobsen er gift og har 1 Barn.

Paa „Fram“ skal han væsentlig gjøre en Førstestyrmands Tjeneste.

Henrik G. Blesing. Læge paa „Fram“. Født i Drammen den 29de Septbr. 1866, hvor hans Fader var residerende Kapellan. I 1875 flyttede Familien til Saude i Telemarken, hvor Faderen var Sognepræst. Her oppe i Skisportens Hjem beskæftigede han sig ivrig med denne Sport. Dog i 1885 Artium og medicinsk Embedseksamen iaar.

S. Scott Hansen. En mørkhaaret Yngling, høj, slank, men spænstig Legemsbygning.

Født i Kristiania 24de Juli 1868. Hans Fader er Pastor Andreas Hansen. Sigurd Scott Hansen har gennemgaaet Søkrigsskolen paa Horten og blev Søofficer i 1889.

Han skal gjøre Tjeneste som Leder af forskjellige Observationer under Færden.

Anton Amundsen. Født i November 1853 paa Horten.

Dog i 1884 teknisk Eksamen og iaar Maskinisteksamen.

Han har fra ung Gut af faret med Marinens Fartøjer og har i den sidste Tid indehavt en Overmaskinists Stilling ved Marinen, fra hvilken Stilling han nu har erholdt 4 Aars Permission for at deltage i Nordpolsfærden.

Han har dog oftere været permitteret til anden Fart, f. Eks. ved Fyrvejenet.

Amundsen er gift og har 6 Børn.

Han blir 1ste Maskinist paa „Fram“.

Lars Petterjen. Født i Borre ved Landskrona, Sverige, den 8de Maj 1860. Hans Forældre var fra Trondhjem, og han har arbejdet i Norge i de sidste 9 Aar.

Om Sommeren for 6 Aar siden var han paa Ishavs fart med „Herta“ af Sandefjord, Kaptejn Morten Pedersen.

I de sidste 4½ Aar har han haft fast Plads i den norske Marine som Smed og Maskinarbejder, fra hvilken Plads han nu har erholdt Permission for at deltage i Nordpolsfærden.

Om bord paa „Fram“ kommer han til at tjenestgjøre som 2den Maskinist og Smed.

Hjalmar Johansen. Født i Skien 1867.

Dog i 1886 Eksamen artium og i 1887 Andeneksamen.

Gik et Aar paa Krigsskolen og blev værnepligtig Sekondløjtnant.

Studerede i nogen Tid Jus, slog sig saa paa Gaardsbrug, har i den senere Tid været Amtskontorist og Kontorist paa Politikammeret i Skien.

Har hele sit Liv med Iver dyrket forskjellig Slags Sport.

Paa Færden skal han gjøre Tjeneste som Skytter, Skiløber m. m. Paa „Fram“ skal han desuden tjenestgjøre som Matros, Fyrbøder o. l.

Adolf Juell. Født 26de December 1860 i Staats Sogn ved Kragerø.

Han har faret tilhøs siden 1876 med Undtagelse af de sidste 5 Aar, da han har opholdt sig paa sit Hjemsted, isysselat med Gaardsbrug og andet. Han har væsentlig faret som Skibsfører.

Juell er gift og har 4 Børn.

Han bliver Proviantforvalter og Stuert paa „Fram“.

Peder L. Henriksen. En herkulist Skikkelse.

Født paa Tromsø den 15de Maj 1859.

Har i 14 Aar været paa Ishavs fart som Harpuner.

Som Matros og Harpuner vil han komme til at gjøre Tjeneste paa Nordpolsfærden.

Henriksen er gift og har 4 Børn.

Trækfuglenes Vandringer.

(Oversat af I. B.)

(Eslutning.)

De Veje, som Trækfuglene tage.

Der kan ingen Tvivl være om, at aarelang Erfaring, overleveret fra Slægt til Slægt, har anvist Fuglene de mest bekvemme Veje, som de regelmæssig følge Gang efter Gang; og disse Veje ere netop de af Naturen tydeligst fremhævede Landeveje, der indeholde de fleste Vejvisere for deres Rejse. Vi se, at de paa deres Flugt i Regelen følge langs med Flodlejerne, fra den ene Landtunge til den anden, langs med Strandbredden fra Bjergkæde til Bjergkæde, fra Land til Land over Havet paa det smaleste Sted. Saaledes flyver f. Eks. Stenpikkeren fra Nord-Grønland til Ækvator uden at flyve over Vandet mere end en 75 Mil ad Gangen. Fra Grønland flyver den over Island, Færøerne, Shetlandsøerne, de britiske Der, Frankrig, den spanske Halvø, Strædet ved Gibraltar og flaar sig ned i Afrika. Flere Fugle flyve over Middelhavet end over noget andet Vand i Verden.

Alle Fugle fra det yderste Vesten af Europa kommer til Afrika gennem Strædet ved Gibraltar eller over Sardinien og Sicilien. De fra det østlige Europa tage Vejen over Archipelagus, det sorte Hav og Cypern. En anden Flyvevej gaar over Nordjorden, fra Norge til Shetlandsøerne, hvor Søvejen ikke overstiger 50 Mil. Ud denne Vej komme Fuglene til England enten for at overvintre der, eller for at flyve videre syd paa; hvis de gaa videre mod Syd, gaa de over til Fastlandet ved Helgoland eller ved Doverstrædet. Strandbredden langs det store Fastlandet er fuldt af udmærkede Vejvisere paa Grund af dens næsten uafbrudte Sammenhæng af Land fra Nord til Syd. Østlysten langs Atlanterhavet er en næsten uafbrudt Landstrækning paa ca. 2000 Mil fra Nordkap til Kap det gode Haab. Den vestlige Kyst fra Grinnells Land til Kap Horn ca. 2800 Mil. Østlysten langs det sorte Hav fra Point Barrow i Alaska til Kap Horn ca. 2200 Mil, Vestlysten fra Nordøst-Sibirien til Tasmanien ca. 2000 Mil.

Man har iagttaget, at nogle Fugle flyve en Tid lang langs en Kyst, og da pludselig uden nogen tilsyneladende Grund flyve over Vandet til et andet Land, istedetfor at følge den oprindelige Retning. Naar man har undersøgt denne tilsyneladende meningsløse Flugt og nøje overtanke den, er man i Regelen kommen efter, at langs med denne Søvej, som Fuglene nu følge, fandtes der tidligere Land, der forbandt Fastlandet med det Land paa den anden Side Vandet, som Fuglene nu styre efter. De nulevende Fugles Forfædre fulgte dette Land, og Grindringen om denne Vej bevarede gennem Aarhundreder fra Slægt til Slægt. Denne Arv findes som Instinkt hos vore Dages Fugle, skjønt Landet forlængst er forsvundet under Havfloden.

Forskjellige Arter følge forskjellige Veje. Hvis Rugepladsen er meget udstrakt, kunne vi sammenligne den bortdragende Skare med et stort Vandbasin, der samler i sig de større Strømme, der atter ere dannede af lutter imaa Strømme, indtil endelig baade de store og de smaa Strømme flyde ud i Hovedfloden, som atter i sit Løb havner i det store Hav. Fra alle Kanter af Rugepladsen samle Fuglene sig saaledes i imaa Afbelinger, disse forene sig med andre Afbelinger, og saaledes vokser Antallet, indtil de samles i store Flokke ved Hovedvejen og begive sig paa deres forunderlige Rejse; naar de saa lykkelig ere naaede til Bestemmelseslandet, rejse de langs med dettes Dale, Flodløb, Bjerge og andre let kjendelige Veje, fra disse Veje spredes de igjen til alle Sider og fordele sig saaledes over hele Vandet. Paa samme Maade, som de samles til Afreisen, paa samme Maade spredes de, naar Rejsen er tilende.

Fuglene ruge ufrygtelig i et koldere Klima end det, hvori de i Regelen tilbringe Sommeren, og man antager, at det kolde Klima forøger Frugtbarheden. Man kan som Regel sige, at jo højere mod Nord en Fugl ruge, desto hydligere søger den sit Sommerkvarter.

Foruden de store, regelmæssig tilbagevendende Ture, vi have omtalt, foretages der mange Bevægelser indenfor en kortere Afstand i samme Land. Hvis Vejret i en Del af Landet bliver meget strængt, og

Føden som følge deraf vanskelig at tilvejebringe, drage Fuglene derhen, hvor Vejret er mildere og Føden rigeligere. I Lande, hvor der er meget høje Bjerge og lavtliggende Sletter og som følge deraf stor Forskjel paa Klimaet, ruge Fuglene paa Bjergene om Sommeren og overvintre paa Sletten. Skofneppen f. Eks. ruge paa Himalaya i en Højde af 10 000 Fod om Sommeren og overvintre paa Sletten nedenfor.

Dødeligheds Forholdet

En Dødelighedsprocent af 60 pro Mille vilde forfærde de fleste af os. Men man regner, at i det mindste 600 af hvert eneste Tusinde Fugle, som begive sig paa Flugten, miste Livet. Rejsens Længde varierer imellem 50 indtil i nogle Tilfælde 2500 Mil, og paa Grund af Storme eller Taage komme mange bort fra Vejen, og hænder dette paa den ustandselige Flugt over lange Vandstrækninger, stilles der for store Fordringer endog saa til deres forunderlige Udholdenhed, og de falde i Tusindvis ned i det ubarmhjertige Hav. Fyrtaarnene og især Fyrskibene, Skibenes venlige Udvarere, blive ofte Jælder for de stakkels, imaa Trækfugle, som, forvirrede af Modvind og Taage, se Lyset (der for dem i Regelen er ensbetydende med Husk), blot for at fare mod Ruderne med en saadan Fart, at de undertiden flaa Glas istykker paa ⅓ Tommers Tykkelse, og flaa sig selv ihjel i Farten. To tusinde ialt, ved man, har paa denne Maade mistet Livet i en Nat ved at flyve imod Masterne og Ruderne i et Fyrskib. Matteredalen, Turtelduen, Bagtelen, Fristen, Bipstjerten omkommer paa denne Maade. Røvfugle saasom Høgen, Falken og Uglen ledsage Flokke af Vender, Sangfugle, Maalkroster og Finker og dræbe mange af dem til Føde paa Rejsen. Disse Røvfugle holde samme Flyvevej og drage undertiden forud og vente paa deres Bytte. Og vi ved alle, hvorledes, naar Fuglene trætte og udmattede naa deres Hjemland, og som følge deraf flyve lavt, de da ofte fare lige i den ubarmhjertige Fuglefænger's Garn. Master fanges paa denne Maade. Denne frygtelige Dødsliste imellem disse smukke og uskyldige Smaafugle fylder os med Andren over, hvorfor Naturen gjør dem saa frugtbare blot for at gjøre en saa stor Dødelighed til en Nødvendighed; thi paa Grund af, at Fuglene drage fra Land til Land for at søge det bedste Klima, behøvede Dødelighedsprocenten iblandt dem ikke at være saa stor, naar de ikke var udjatte for saa mange Farer paa Vejen, men: var de ikke det, vilde de sværme om os i saadanne Mængder, at de istedetfor som nu at være en Betsignelse og Glæde for os, vilde blive en sand Svøbe.

Blitgaarden.

Af „p“.

(Fort.)

De skjulte Skatte.

Alt gik en tidlang roligt og jevnt i Blitgaard. Ingen Høststorme fik Loftshjælperne til at knage eller løstede Tagene af Huset; men Havet laa og brummede hu't, parat til at vende det hvide ud.

En Dag lød det uventet: „En Sejler i Fare!“ og Folk samlede. Det var kun en halv Storm; men Skibet maatte have faaet en Læk; thi det huggede svært og drev aabenbart paa Rumperne. Flere Gange saa det ud, som kunde det ikke klare Kysten; men saa førte Vinden det udefter igjen, og først jent paa Eftermiddagen rygtedes det, at det var strandet flere Mil længere sydpaa. Besætningen var reddet paa en Mand nær, der fremforalt vilde redde sine Klæder og derfor isørte sig 3 Klædninger samt tunge Vandkøbler, medens han bandende havde fortalt, at to Gange var han sluppen godt fra Forlis, han skulde nok ogsaa klare sig den tredje. Men da Vinen blev trukket iland, var Matrosen død, trykket under Vandet af sin svære Vægt.*)

*) Dette er virkelig haendt.

Ladningen var forud fastet overbord for at lette Skibet og havde bestaaet af kostbare Farvestoffer, navnlig Indigo.

Kristen Høj blev saa underlig urolig, spejdede efter Vinden og havde saa ofte Grinde ned til Stranden — „for Strandfogden,“ sagde han. Denne havde paadraget sig en Forkjølelse og maatte holde Sengen.

Uroen meddelte sig til Else — hun stod tidligere op og gik i Klitterne for at flytte Faarene. Derude saa hun Faderen grave en Fordybning i Storeklits Straaning, der hvor Marehalmen hængte i de vildeste Totter, og hun skjulte sig, indtil hun havde seet ham, spejdede til alle Sider, juige sig hjemad, saa kastede hun sig ned paa Sandet og græd højt.

Samme Aften kom Birgitte til Klitgaarden for at bede Kristen Høj hente Læge til Ole Fisters syge Børn; men gik hastigt igjen.

Der var lang Vej til Læge; men Kristen Høj gav sig god Tid og var meget langsom til at spænde for. Der var nok noget, han ønskede at føre med til Bøen, hvor der altid var visse Folk, der kjøbte forskellige Ting uden at spørge, men Folk var endnu oppe, Anders Larfen maatte heller ikke saa syg, som han lod, og Maanen var ved at staa op, saa Stat-ten fik nok helst blive i Skjulestedet til bedre Lejlighed, og saa kjørte han da efter at have sagt, at ingen behøvede at sidde oppe og vente paa ham.

I Klitgaarden var alt snart roligt og stille, kun Else kastede sig i urolige Drømme paa sit Leje. Snart forekom det hende, at Havet sliffede op ad Storeklit og drog de skjulte Statte ud til sig igjen; snart stod Strandfogden med en Spade i Haanden og kastede Sandet bort fra dem, idet han triumferende hævdede det brogede Lommestof i Maanelshjet, hvorpaa Else med sirlige Sting havde broderet Faderens fulde Navn til hans sidste Fødselsdag, og som han maatte have tabt under Gravningen. I næste Øjeblik saa hun Faderen transporteres til Arresten og Moderen og alle de Smaa græde! — Det var ikke til at udholde; hun sprang op og kastede sig paa Knæ midt paa Gulvet, hvorover Maanen kastede en lysende Stribe. Det var usammenhængende, afbrudte Ord; men Barnets Engel førte dem op for den himmelfædels Throne og bragte Fred tilbage. Hun satte sig roligere ved det aabne Vindu og saa ud i den stille Nat.

„Hvad om hun gav Havet dets Statte tilbage?“

En pludselig Indskydelse drev hende til hastigt at fuldføre sin Paaklædning og jagte svinge sig ud af Vinduet.

Nag Laden fandt hun Spaden, som hun slæbte med sig op ad Storeklits Straaning, hvor Klitroser og Gyvelstikke stak hendes bare Fødder.

Oppe paa Toppen stod hun stille og pustede lidt. Der var en vid Udsigt over Havet til den ene Side, og indover det flade Land helt hen til Højdedragene ved Søen, i hvis blanke Flade den lille Kirke spejlede sig.

Else skarpe Øje spejdede ned mod Strandfogdens Gaard. — Intet rørte sig derne, heller ikke ved det lille pyntelige Hus, hvis blanke Ruder blinkede ligesom opmuntrende til hende. Hun tænkte paa, hvad Birgitte forleden havde sagt til hende: „Naar Du føler din Faders Fejl trykke dit lille og saa syndige og skrøbelige Hjerte, kan Du saa forstaa, hvordan hele Verdens mangfoldige Synder maatte trykke den eneste rene af Hjerte, han, der ikke vidste af Synd?“

En dyb Aneelse gik gennem Barnets Sjæl. Hun saa op mod Korsbjelken. Paa en saadan havde han jo hængt med de blodige udstrakte Hænder og Fødder — bedende for sine Fiender, velsignende sine Venner. — Han vilde jo drage alle til sig, forlige den hellige Gud med den syndige Verden, naar den bare vilde!

Hun greb Spaden og begyndte at søge. Nu stod den mod nogle Stene; hun højede Marehalmen tilside og stubbede dem med Besvær bort, saa de med en dump Lyd rullede ned ad Straaning og opstrømte en liden mager Hare, der pilsnart slygtede bort. Nu kunde hun se ind i en stor Fordybning, der skjulte en Mængde Pakker.

Hendes Hjerte bankede voldsomt, da hun sankede dem op i sit korte Skjort og vadede gennem det dybe Sand med til de mumlende Bølger. Saa tog hun Pakkerne med de kostbare Farver og slyngede dem en for en saa langt ud, som hun formaede. Hun saa, hvordan de vuggedes op og ned af Bølgetopperne og forsvandt; saa vendte hun tilbage efter en

ny Ladning. To Gange — tre Gange — vandrede hun den møjfommelige Vej — tilsidst var der Blodspor i Sandet mellem Smaastenene, der skar dybe Mærker ind i Elses Fødder. Men hun ændjede det ikke og stod netop højet over Gullet for at tage de sidste Pakker op, da hun hørte en tør Hoste tæt ved, saa op og — af! der stod Strandfogden lige bag hende, lænet til sin Stof.

Else tabte Pakkerne af Forsærdelse og stod maalløs.

Strandfogden lo kort: „Se, se, begraver hun Bildænder, lille Tomfru? Nej! nu skal I ikke narre mig længere, I Lyvepæk — hjem med sig, og det lidt snart!“ han hævdede Stofken — „ikke et Ord giber jeg høre; men imorgen tales vi ved! Saa, siger jeg!“

Else vakkede bort; hun vidste neppe af sig selv, før hun sad paa Trappen udenfor Birgittes Dør.

Der fandt Birgitte hende mere end en Time senere ved Hjemkomsten fra Fisterhytten, hvor hun havde ventet paa Lægens Komme for af hans egen Mund at høre Besked om de dødsyge Børns Pleje. Forskrækket opdagede hun Elses af Udmattelse sammen-
junkne Skikkelse paa Trappen, bar hende paa sine stærke Arme ind i Huset, badede hendes Fødder og fik omsider Rattens Hændelser at vide.

„O! jeg mente at gjøre det godt,“ stammede Else, „og nu, nu er det rent galt. Imorgen vil han komme hjem til os.“

„Nå, Barn, lad os være rolige og fornuftige, gaa hjem og i Seng. Han, som har alle Traade i sin Haand, kan ogsaa rede noget godt ud af dette. Det er snart Dag, saa gaar jeg til Anders Larfen og beder,“ hun havde ondt ved at faa Ordet frem, „beder — — nok Else, gaa nu!“ — Hun skjød hende lempeligt ud ad Døren, men lukkede den ikke, før hun havde seet Barnet forvinde i Klitgaardens Skygge.

Hvad Birgitte udrettede hos Strandfogden.

Han var ikke staaet op, da hun kom. En skid- den og uordentlig udseende Kone viste hende ind i en ligesaa skidde og mørk Stue, hvor Klædningsstykker og Levninger af Mad laa henflængte mellem hin-
anden.

Endelig kom han og spurgte, hvad hun vilde ham.

Konen gik gennem Stuen med nogle srigende Børn efter sig og lod Døren staa aaben. Birgitte bad om at faa tale med ham alene. Kvinden slog Døren haardt i og fjernede sig. Nu fremkom Birgitte med sin Begjæring, men blev brat afbrudt: Ingen skulde blande sig i hans Sager; der var Smaafolk nok i Forhør, skulde nu de Store slippe fri? nej, der skulde ske Ret og Retfærdighed, ingen skulde sige ham paa, at han lod de smaa Lyve hænge og de store undslippe — endnu idag skulde der holdes Forhør i Klitgaarden og det skarpt Forhør!

Birgitte havde staaet med Ryggen mod Væggen, nu traadte hun frem af Skyggen.

„Birgitte, er det Dig?“ udbrød Anders Larfen med forandret Stemme; han kjendte de ærlige, trofaste Øjne og den endnu ranke Skikkelse, men slog Øjnene ned ved Synet af den furede Pande og Sølv-
striberne i Haaret. „Hvad? hvad har Du med denne Sag at stasse?“ stammede han.

„Jeg drager Dig det nødt til Minde,“ svarede Birgitte, „men dengang Du troloft forlod mig, og jeg ikke vidste, hvad jeg gjorde, da reddede Kristen Høj mig fra en forsmædelig Død og en evig Straf, derfor har jeg med den Sag at gjøre, og Du,“ tilføjede hun med lav Stemme, „Du kunde vel ogsaa have Grund til at være ham Tak skyldig derfor!“

Anders Larfen var bleven bleg; hans Modstand var brudt. „Jeg gjorde stor Uret mod Dig og stod min egen Lykke i Vejen,“ sagde han; „hvad hjælper Guds og Gulds? Du faar have din Billie denne Gang; men advar ham; træffer jeg ham en anden Gang paa de Veje, saa tør jeg ikke lukke Øjnene.“ Birgitte rakte Haanden ud til Tak og forlod Gaarden.

Hun gik til Klitgaarden, hvor Else mødte hende med et Bær spørgende Øjne, som fik et opmuntrende Nik til Svar.

Kristen Høj sad alene i Bedsturet ved Hovel-
bænken, da Birgitte traadte ind og lukkede Døren efter sig. Til hvilket Resultat denne Samtale førte,

skulde først Fremtiden vise. Banens Magt var saa stærk, at Kristen Høj intet bestemt Løfte vilde give, skjont han blev bevæget som ingensinde før ved Birgittes indtrængende Forestillinger om, hvad dette vilde føre til og bringe over hans Hustru og Børn. Hun nævned intet om Else af Frygt for, at hans Brede skulde gaa ud over Barnet; sagde kun, at hun havde Grund til at tro, at Strandfogden var paa Spor og vilde gaa strengt tilværks, dersom han opdagede noget; mere vilde hun ikke sige.

Samme Nat listede Kristen Høj sig op til Klit-
terne for at flytte det skjulte Gods, men fandt Ste-
nene bortvæltede og Gullet tomt. Nu forstod han, at Birgittes Advarsel ikke var ubeføjet, og at han maatte være forsigtig.

Fisterne kom hjem med rig Dræt i denne Tid; Havet var saa „brugbart“, som de kaldte det, ingen Jønderrevne Gavn og som oftest Magsvejr; de glemte næsten deres knælende Trylleformular og deres Tan-
ker var omtrent som Matrosens, der bad saa ivrigt under Stormen, men da han kom vel i Haand, sagde han: „nu skal Du have Tak, Vorherre! nu kan jeg nok klare mig selv.“

Stormen.

Det var Storm, saadan en rigtig forrygende Be-
stenstorm, der taarnede Bølgerne op i mørke, truende
Bjerge med fraadende Skumrygge, slyngede dem med
mægtigt Bulder ind mod Land, sugede det raslende
Grus og Sand med sig ud for at vende tilbage med
endnu hurtigere, voldsommere Dron og pidste Skum-
met højt over Klitterne. Den anden Stormdag brød
Havet ind over den første Klitrække, fyldte Dalene og
flyttede omkring med Sandbanerne.

Beboerne begyndte at blive betænkelige; skulde
Havet vedblive at stige saaledes, vilde det flade Land
være redningsløst fortabt. I Mandts Minde havde
man ikke haft en saadan Storm. Strandvagtene
fordobledes og holdt ud Dag og Nat; man saa kun
alvorlige, spændte Miner. I Hytter og Gaarde var
ikke mange Øjne lukkede den Nat. Det knagede i
Bjælkerne, hvinede gennem Skorstenene, medens Sand
og Grus slog mod Ruderne. Tredie Dags Morgen
var det som Havet veg noget tilbage og laa træt og
tungt; men hele Klitrækken stod endnu i Røg, og bag
dem lød stadigt den truende Buldren.

„Han er slem endnu,“ sagde Fisterne. Pludseligt
gik det fra Mund til Mund: „en Sejler i Sjete,
en Sejler i Nød!“

Strandfogdens Riffert gik fra Haand til Haand.
Derude laa en stor Damper og stred for at klare
Kysten; men nærmere og nærmere drev den mod den
farlige Revle udenfor Storeklit. Nu blev der Træl-
hed: Fra Strandfogdens Gaard hentedes Liner, Red-
ningsstol og Bølster — flere Mile borte var Red-
ningsbaaden stationeret — der blev en Raaben og
Brølen for at overdøve de larmende Bølger; med
Haanden for Munden raabtes der: Skal den hen-
tes? — Kan det nytte? — Kommer Damperen saa
nær, at Linerne kan kastes ud? — Send Skud! —
nej, nu driver hun ud i rum Sø. Vist ikke — hun
slynges nærmere Revlen — der faldt den ene Nat.
En Styrtsø, 2 Mand overbord — Gud hjælpe dem!
— 1 Mand til — hun trænger — hun støder —
nu sidder hun fast!

Strandfogdens Røst lød nu højest. Det gjaldt
om hurtig Hjælp — hvis Hjælp var mulig. — Det
var et saare vanskeligt Arbejde, der paafulgte. Linen
udslynges ved Raketapparat skulde gribes af de Skil-
brudne og gjøres fast ombord, før Redningsstolen
kunde hales ud og trækkes tilbage igjen til Land;
men Afstanden var for stor, de udtrakke Hænder kunde
ikke gribe den.

Der høstes fortvivlede Raab derudfra. En
efter Sø slog over Skibet og knækkede den anden Mast,
der knuste en Mand i Faldet.

[Fort.]

Skuffet Haab.

Af Linch.

Det var en stille, frostklar Decembraften, knapt et Par Uger før Jul, da et af Thingvalla-liniens Dampskibe ankrede paa Havnen.

Paa Dækket vrimlede det af Passagerer, de fleste var Skandinaver, der efter længere eller kortere Ophold i Amerika vilde gjæste sit Fædreland og tilbringe Julen hos Slægtninge og Venner i Hjemmet.

Endstjønt det allerede var sent paa Aftenen, var der samlet en Mængde Mennesker nede ved Bryggen for at oppebie Dampskibets Ankomst. Medens Maanelystet spillede og glitrede udover den kolde, krusede Fjord, blev der væslet mange Haandtryk, givet Velkomsthys og fældet Glædestaarer i Gjenlynets Djeblif.

En ung Mand i Rejsetulup og med Huen trukket ned over Drene trængte sig frem gjennem Folkestimlen; han saa sig omkring til alle Sider, som om han ventede at træffe nogen Bekjendt, men der var ingen tilstede for at ønske ham Velkommen. Saa sagde han „Farvel“ til en Rejssekammerat, som havde truffet sine Slægtninge nede ved Bryggen, satte sig op i en Slæde, og afsted gik det gjennem Gaderne, til Hestens standsede udenfor et af Byens større Hoteller, hvor han blev modtaget af Portieren og en Tjener kom og anviste ham Bærelse.

Efter at have taget Rejsetøjet af og ordnet lidt paa sit Toilette, gik han ned i Kafeen, som endnu var aaben.

Han saa flere kjendte Ansigter, men ingen som han kjendte saa godt, at han brød sig om at indlede nogen Samtale med dem, og der var heller ingen, som gjenkjendte ham.

Men han var træt efter Rejsen og lidt forskjølet, og besluttede derfor at gaa tidlig til Ro.

Bludseligt faldt det ham ind, først at gaa ind i Læsesalen og gennemse Dagens Aviser. Rejsehøgen laa aaben paa Bordet; han satte sig ned og skrev sit Navn: „Mr. Chr. Blom fra Chicago.“ Saa tog han en Avis, som laa øverst paa Bordet, det var „Aftenposten“ for samme Dag. Flygtig saa han over første Side, og da han vendte Bladet, kom hans Blik uvilkaarlig til at dvæle ved Dødsfaldsbekjendtgjørelserne, her fik han Dje paa et Par kjendte Navne, og ovenfor læste han følgende:

„Vor kjære Datter, Alfild, døde idag, 22 Aar gammel, efter et kort Sygeleje.“

Han kastede Avisen fra sig paa Bordet, rejste sig og gik nogle Gange urolig frem og tilbage paa Gulvet. Saa satte han sig atter ned, læste opigjen og opigjen de samme Linier, til Djuene fyldtes med Taarer. Da gik han op paa sit Bærelse, og kastede sig ned paa Sofaen for at græde sit Savn og sin Længsel ud.

Det var altjaa et skuffet Haab, som ventede ham herhjemme i hans Fædreland; det var netop for at gjenne hende, han havde rejst denne Tur; han havde hverken Fader eller Moder, som ventede paa ham, de var begge døde, førend han rejste til Amerika.

Han tørrede sine Djuer, tændte sin Cigar og betragtede aandsfraværende Røgskyerne, som hvirolede afsted gjennem Bærelset.

Christian Blom var engang Kontorist hos et Grosjererfirma i Kristiania; dengang var han kun nitten Aar gammel.

Gjennem sin Kusine, en ung Dame som gik paa Guvernanteffskole, havde han lært Apotheker Kramers yngste Datter at kjende. De traf sammen hver Dag, spadserede ifølge, mødtes paa Skøjtebanen og paa Koncerter, indtil Alfilds Forældre begyndte at klage over, at hun altid var ude med den unge Kontorist, som de kjendte saa lidet til, og hun lidt efter lidt begyndte at trække sig tilbage.

Først da begyndte Blom at tænke over alle de usynlige Stranker, der højnede sig mellem ham og Apothekerens Datter. Og da saa en af hans Kammerater en Dag fortalte, at Alfild Kramer skulde være hemmelig forlovet med en ung Jurist, som varkede i hendes Forældres Hus, fattede han den Beslutning at rejse til Amerika. Han skrev da til sin Onkel, som var Rjebmand i Chicago og spurgte, om han havde Blads for ham i sin Forretning, og han fik straks Brev tilbage, hvori Onkelen ønskede ham Velkommen.

Et Par Dage før sin Afrejse, mødte han Froken Kramer paa Gaden i Følge med en ældre Dame, som han ikke kjendte. Han hilste ærbødigt og gik forbi, men Alfild kom springende over Gaden til ham og spurgte, om det virkelig var sandt, at han skulde rejse saa snart. De talte en Stund sammen, og da de skulde skilles, rakte han hende Haanden for at sige „Farvel“, men hun sagde, at hun vilde følge ham paa Bryggen.

Hvor godt han erindrede den Dag, da han rejste bort fra sit Fædreland. Det var en solblank Eftermiddag i Slutningen af Maj. Naturen stod i Foraarskrud med duftende Syrener og blinkende Guldbregn opigjennem Parken; alle Frugttræer stod i Blomstring. Aldrig havde han før lagt Mærke til, at Baaren var saa yndig, og aldrig havde hans Fædreland forekommet ham saa skjont som netop denne Dag. Solen skinnede varmt ned over Dampskibet, da han stod paa Dækket og med fugtigt Blik saa ud over den store Menneskemasse, der var samlet paa Bryggen.

Hans Broder, hans Kusine og nogle Kammerater fulgte ham ombord.

Alfild Kramer kom ikke førend i sidste Djeblif, varm og anpusten, med nogle Nodehefter under Armen.

Han kunde ikke komme iland for at sige hende „Farvel“ — Skibsklokken ringede allerede tredje Gang. Saa tog hun en Blomst ud af Anaphullet paa sin Kufft og kastede ombord til ham. Den faldt ned paa Dækket, men han tog den op, blæste Støvet af den, løftede paa Hatten og sendte et taknemmeligt Blik over til Alfild, hun rødmede, og i det samme begyndte Dampskibet at fjerne sig fra Bryggen.

Siden havde han ofte faaet Hilsen fra hende gjennem sin Kusines Breve. Han fik ogsaa snart vide, at Alfild slet ikke brød sig om den omtalte Jurist, som hendes Fader vilde tvinge hende til at tage.

Efter et Aars Ophold i Amerika sendte han hende sit Billede og fik straks hendes igjen. Og saa var Alfildens Bitterhed efterhaanden vejet for en stedse stigende Længsel efter at se hende igjen.

Nu kom han tilbage til sit Fædreland som en Gentleman; for et Aar siden havde han overtaget Forretningen efter sin afdøde Onkel og var nu Indehaver af Handelsfirmaet „Blom & Co.“ i Chicago.

D, hvor han havde glædet sig til dette Besøg i sit Fædreland og til Mødet med Alfild Kramer — men nu var hans Haab skuffet, hans Forhaabninger tilintetgjorte i et eneste Djeblif.

* * *

Han gik hen til Vinduet, løftede Gardinet op og saa nedover Gaden. Maanen skinnede klart ned over Træerne i Parken, og de rimdækkede Grene glinsede som Sølvkrystaller.

Deroppe dukkede Stjernerne frem — en efter en — paa den blaa Himmel, de blev lysere og lysere, klarere og klarere, jo længere han betragtede dem.

Saa gik han endelig tilfængs, men Tankerne hindrede ham længe fra at slumre ind.

En gul Maanestribbe havde sneget sig ind langs det nedrullede Gardin og glinsede paa Vandkaraffelen.

Han kom til at tænke paa noget, som hans Moder engang havde sagt til ham, medens hun laa paa sit Dødsleje:

„Du skal aldrig hænges Hjertet fastere ved noget her paa Jorden, end at Du kan skilles fra det, naar saa er Guds Villie.“

Under disse Tanker slumrede han ind. Men han drømte ikke om Alfild Kramer; han drømte, at han var i sit Barnsdomshjem, i den store, lyse Stue, hvor Vbletræerne stod grønne, med rød moden Frugt udenfor Vinduerne, og Blomsterduften strømmede ind fra Haven.

Alt var saa lyst og dejlig omkring ham; men han var syg og skulde snart dø og forlade det alt sammen. Da synes han, at hans Moder kom hen til ham, satte sig ved Siden af ham og strøg sin Haand over hans Pande, ligesom dengang han var et Barn, og gjentog atter det samme Ord:

„Du skal aldrig hænges Hjertet fastere ved noget her paa Jorden, end at Du kan skilles fra det, naar det er Guds Villie.“

* * *

Dagslyset sivede graat og koldt ind gjennem Ruden, da han vaagnede den følgende Morgen. Det første, han tænkte paa, var sit skuffede Haab, men han erindrede ogsaa den Drøm, han havde haft om Natten.

Han var træt efter Rejsen, men kunde ikke længere slaa sig til Ro, da han havde meget at udrette; han havde bestemt sig til at rejse hjem til sin Fødebygd samme Aften.

Først vilde han imidlertid aflægge en Visit hos Apothekerens, han havde mere Mod nu, end da han for fem Aar siden rejste over til Amerika.

Men hvor modig den unge Mand end var, og skjont han havde prøvet noget af hvert i det fremmede Land, saa bankede dog hans Hjerte saa haardt, da han stod udenfor hos Kramers, at han maatte vente en Stund, førend han ringede paa Entrekloffen.

En Bige aabnede Døren.

Han spurgte, om Kramers var hjemme, leverede sit Kort og blev vist ind i et elegant Bærelse, hvor han ventede en Stund.

Saa kom Fruen ind, fortællende og bleg. Han hilste paa hende og fortalte, at han var rejst fra Chicago netop for at gjenne hendes Datter, men til sin store Sorg havde han allerede seet i Aftenposten, at hun var død.

Fruen brast i Graad og sagde hulkende: „Ja, jeg ved det, jeg ved, at hun havde lovet at møde Dem paa Bryggen.“

Apothekerens selv kom hjem. Mr. Blom blev meget venlig modtaget; de fortalte ham alt om deres Datters Sygdom og Død; hendes Lig var allerede bragt paa Kapellet.

Apothekerens spurgte, om han ikke vilde overvære Begravelsen, men han undskyldte sig med, at han maatte rejse samme Dag.

Hvad havde han at opholde sig efter, naar Alfild var borte. Naar han ikke kunde saa gjenne hende i Live, vilde han ikke se hendes Lig.

Han bad, om de vilde være saa venlige at lægge den Krands paa hendes Bære, som blev endt fra ham. Saa sagde han Farvel hos Apothekerens og vendte tilbage til Hotellet for at betale sin Regning og saa sit Toj sendt til Jernbanestationen.

Gaslygterne var allerede tændte, og alle Butikvinduer var oplyste og straalende med en næsten feagtig Glans.

For ham var det, som om alle de glade Ansigter, der betragtede Juleudstillingerne og Kortene i Vinduet, hvorpaa stod: „Glædelig Jul!“ haanede hans Sorg.

Hvad brød han sig mere om noget Ønske om „Glædelig Jul“.

Samme Aften rejste han med Toget hjem til sin Fødebygd — alene og med et skuffet Haab.

Af „Illustreret Familieblad“, som redigeres og trykkes i Norge, udkommer hver Lørdag en amerikansk Udgave i Decorah, Iowa. Prisen paa denne er 1 Dollar for Aaret, betalt i Forstud. Subskription modtages ved hvert Kvartals Begyndelse, men ikke for mindre end et Aar ad Gangen. Alle Bestillinger maa være ledsagede af Forstudsbetaling og adresseres til

„Illustreret Familieblad.“

Decorah, Iowa.

Indhold.

Til Dr. Fridtjof Nansen. Digt af Georg Smidt. — Solveig. Af Annette Ahle. — Til Guds Vre. Digt af Th. Larsen — Træflugtens Vandringer. [Slutn.] — Altingaarden. Af „p“. [Fortf.] — Skuffet Haab. Af Linch. — Dr. Fridtjof Nansen. [Portræt.] — Polarstjernen „Fram“ og dets Mænd. [Med 12 Billeder.] — Husmoderen.